

E. du Perron Genootschap
eduperron.nl

vertaling van [de brief van E. du Perron aan Louis Duboux en Elisabeth Ogi-Duboux](#) door Jan Versteeg (copyright J. Versteeg, 2003)

Aan Louis Duboux en Elisabeth Ogi-Duboux: Pisa,
21 mei 1923

Pisa, 21 mei 1923.

Beste Mevrouw en Meneer,

Laat mij u allereerst nog eens bedanken voor de zeer aangename dagen die ik in Lausanne mocht doorbrengen en neem mij niet kwalijk dat ik zo lang gewacht heb met u te schrijven. Dat komt doordat wij tot eergisteren voortdurend op reis waren en een hotelkamer (met haar gewoonlijk niet zo stevige tafels) niet erg uitnodigt om de pen ter hand te nemen. Daarom schrijf ik u gezeten aan de ijzeren tafel in café Savoia; deze tafel staat in een tuin die, 's avonds, verlicht wordt door draagbare lampen waarvan de kappen bekleed zijn met lappen fel gekleurde stof die in punten neervalt: het lijkt een beetje op vlaggen die gemaakt zijn van oude rokken. Jacques en ik zitten hier elke dag, te midden van een zeer Italiaans gezelschap dat bestaat uit vrouwen die er - in onze zeer welwillende ogen - heel knap uitzien en mannen met karakteristieke gezichten. De meeste oude heren willen graag op beroemde mannen lijken: verscheidene keren per dag herken je gemakkelijk de gezichten, profielen en halfgezichten van de heren Renan, Victorien Sardou, enz. - ja zelfs van de heren Victor Hugo en Dante Alighieri. Toch zijn het - hooguit - niet meer dan antiquairs; hoewel iedereen in Italië (meen ik) hartstochtelijk in politiek geïnteresseerd is. De jongeren hebben, tenminste als hun haar niet kroest als bij de Papoea's, het uiterlijk van Byron-helden, en tegelijkertijd

iets zwierigs en iets bekrompens, een mengelmoes van kleding naar de allerlaatste mode en een geesteshouding uit de vorige eeuw. Misschien moet je Jong-Italië omschrijven als kappersbedienden die in staat zijn op de barricaden te sterven. Ik geloof dat het dat een beetje is.

Sinds drie dagen - Jacques stuurde u de avond van onze aankomst een prentbriefkaart, eveneens in diezelfde tuin geschreven - zijn wij in Pisa: een veel aangener stad dan Florence, wat de stad betreft, maar veel veel armzaliger wat de kunst betreft. De Italiaanse schilderkunst in het Museo Civico van Pisa is beslist niets om van weg te zijn; wat de zo beroemde fresco's van Benezzo Gozzoli in de Campo Santo aangaat die wij - ach! onze arme dijen en kuiten! - vandaag hebben bekeken, daar konden we maar nauwelijks geestdrift voor opbrengen. We waren heel blij daarna weer in onze tuin, met thee en bier, terug te zijn. Lopend langs die stoffige fresco's, waarbij je hoofd trouwens maar net boven een donkere stofwolk uitkomt, bezorgde zelfs de voorstelling van de Dronkenschap van Noach ons alleen maar dorst. Misschien is onze godsdienstige achtergrond onvoldoende. En toch...

Ik hoop, Meneer en Mevrouw, dat u van uw kant nu geniet van het mooie weer in Lausanne. Ik zie het voor me hoe u op het balkon de maaltijd gebruikt met voor u Evian in pastelkleuren - ondanks de gulden zonnegloed! Dat is prachtig maar wat de schoonheid van het decor betreft is ook Pisa uniek. Hier nog meer pastelkleuren en 's avonds, voor ons raam, laten we onze blikken zo indolent mogelijk over de Arno dwalen, terwijl beneden ons, in het naastgelegen café, een zeer Italiaans orkest, zeer smachtend dus, ons met zijn melodieuze achtervolgt, tot in onze bedden toe waarin - in schril contrast met dit wiegende ritme - vrolijk vlooiën rondspringen. - Meneer en Mevrouw, na deze epische beschrijving vraag ik toestemming mij terug te trekken. Wilt u de groeten doen aan Mevrouw en Meneer Werner en geloof mij met de meeste hoogachting uw

Eddy du Perron